

$\frac{3}{5}$ af Aarsindtægten skyldes personlig Virksomhed ved det nævnte Erhverv, er endvidere pligtig at tegne Forsikring for sin egen Person.

Det paahviler Kommunalbestyrelserne inden hvert Aars 1. December at udfærdige en Liste, hvorpaa staar opført de i Henhold til Bestemmelserne i forrige Stykke forsikringspligtige Personer. Denne Liste skal i Tiden fra 1. til 15. December ligge fremme til Eftersyn i Kommunen paa et af Kommunalbestyrelsen nærmere angivet Sted. Enhver, der mener sig med Urette opført paa Listen eller mener med Urette ikke at være optaget paa denne, maa umiddelbart derefter og senest inden Udgangen af December indsende sine Bemærkninger herom til Kommunalbestyrelsen.

Listen tilligemed de fremkomne Indsigelser indsendes den første Uge af Januar til det i § 66 E omhandlede Forbund, der ufortøvet forelægger de fremkomne Indsigelser for Arbejderforsikrings-Raadet, der afgør, om de paagældende har Pligt til at forsikre sig selv.

For de Personers Vedkommende, der ikke har nedlagt Indsigelse mod den af Kommunalbestyrelsen udfærdigede Liste, er denne afgørende med Hensyn til Pligten til at betale Præmie til Forbundet og Ret til Erstatning ved indtrædende Ulykkestilfælde i det følgende Kalenderaar.«

I Overensstemmelse hermed foreslaar Udvalget, at Lovens § 12 Litra c affattes saaledes:

»om en Person har Pligt til at forsikre sig selv i Overensstemmelse med Reglerne i denne Lovs § 66, og om en Person har Adgang til at tegne frivillig Forsikring i Medfør af denne Lov.«

Derimod har man af Hensyn til de næppe overskuelige Konsekvenser ikke ment at burde foreslaa, at Kommunalbestyrelserne skal have Pligt til at betale Præmie, som det — efter foretagen Udpantning — ikke har været muligt for Forbundet at inddrive hos de forsikringspligtige.

Ej heller mener Udvalget, at Forbundets Andragende om at faa de i Lovens § 14. Juli 1927 § 54 og § 66 B indsatte Undtagelsesbestemmelser udvidet til ogsaa at gælde for de andre i § 66 A nævnte Erhverv bør imødekommes. Udvalget er af den Opfattelse, at Personer, der uden at være Medejere af eller mod Erlæggelse af Forpagtnings- eller Lejeafgift at have Brugsretten over Skibet eller Redskaberne, der benyttes i Erhvervet, beskæftiges paa Skibet, i Realiteten er og efter Ulykkesforsikringsloven bør behandles som Arbejdere i Forhold til den Person, der har Ejendoms- eller Brugsretten over Skibet eller Baaden, uanset at de paagældende som Vederlag for deres Arbejde kun faar udbetalt Procenter eller Andel i Udbyttet (Fangsten). At fritage Arbejdsgiveren for Forsikringspligt, alene fordi der aftales en saadan Lønningsmaade, forekommer Udvalget uheldigt og ubilligt overfor de paagældende, der ved en saadan Ordning faar Pligten til selv at sørge for og betale Forsikringen og ved indtrædende Ulykkestilfælde faar Erstatningen beregnet efter en lavere Aarsløn. Bortset fra de Tilfælde, hvor de paagældende er Medejere eller Brugere af Fartøjet, har Raadet da ogsaa lige til 1927-Lovens Ikrafttræden stedse statueret, at saadanne Personer er forsikringsberettigede Arbejdere, og dette Raadets Standpunkt er blevet godkendt ved Højesteretsdom af 4. Maj 1925. Udvalget er af den Opfattelse, at man saa langt fra at gaa videre i den Retning, der er blevet fulgt ved Indsættelsen i 1927-Lovens § 54 og § 66 B af Bestemmelsen om »Partsfolkere«, der kan faa farlige Konsekvenser, nu bør gaa til at ophæve disse Bestemmelser og vende tilbage til den gamle Praksis; man foreslaar derfor følgende Ændringer i Lovens:

»I § 41, 4. Stk. udgaar Ordene », samt for de i § 54, 4. Stykke, og § 66 B, 2. Stykke, omhandlede Personer,«;

i § 54 udgaar 4. Stk.;

i § 66 B. udgaar 2. Stk.«